

1 (נגלה וחסידות⁸⁰), וזלמן אותיות לזמן - גילוי עצם מהות התורה (שבכחה לחבר נגלה ונסתר) בהעלם העולם;
 2 והתכלית שבגאולה יהיה גילוי היחידה גם בכחות הפנימיים, וזוהי השייכות ל"וארא"⁸¹ - הוגה ע"י כ"ק
 3 אדמו"ר שליט"א, ונדפס בלקו"ש חט"ז ע' 33 ואילך.

4 [כ"ק אדמו"ר שליט"א צוה להכריז אודות ה"דינער" לטובת ישיבת תומכי תמימים שיתקיים ביום ראשון⁸²,
 5 המקום והזמן כו'.]

6 * * *

7 ט. הביאור בפירוש רש"י על הפסוק⁸³ "ויירא משה", "כפשוטו, ומדרשו דאג לו על שראה בישראל רשעים
 8 דלטורין כו" - שהצורך במדרשו הוא בגלל שלפי פשוטו אינו מובן: למאי נפק"מ הסיפור "ויירא משה ויאמר
 9 אכן נודע הדבר", כיון שלא הי' נוגע למעשה, שהרי רק בגלל שמיעת פרעה ברח למדין. ולפי פשוטו, בא סיפור
 10 זה ללמדנו גודל ענין הבטחון, כמאמר הידוע "טרַאָכט גוט וועט זיין גוט"⁸⁴, כי, אילו לא הי' משה מתיירא,
 11 ובוטח בבטחון גמור, הנה זה גופא הי' פועל שהי' הדבר נשכח כו'. וזוהי ההוראה בנוגע לכל המניעות
 12 ועיכובים, שבודאי מתבטלים ע"י הבטחון והמחשבה לטוב - הוגה ע"י כ"ק אדמו"ר שליט"א, ונדפס⁸⁵ בלקו"ש
 13 חל"ו בתחלתו.

14 וזהו גם הביאור במאמר המדרש⁸⁶ בנוגע לענין הגאולה, "ראובן ושמעון נחתין ראובן ושמעון סלקין" -
 15 דלכאורה, בנוגע לענין הגאולה נוגע רק הענין ד"סלקין", ולמה נזכר גם הענין ד"נחתין" - כי, תיכף ומיד בעת
 16 הירידה לגלות ("נחתין") צריך כבר לחשוב אודות היציאה מהגלות ("סלקין"), בידעו שבודאי יש לו נתינת-כח
 17 לצאת מן הגלות (ולולי זאת לא הי' הקב"ה שולחו לגלות), כיון שגם בהיותו בגלות אינו נמצא לבדו, אלא
 18 ביחד עם הקב"ה - כמרומז גם במ"ש⁸⁷ "איש וביתו באו", דקאי על יחוד מ"ה וב"ן⁸⁸, שזוה"ע ההמשכה
 19 מלמעלה כו'.

20 וכן הוא בנוגע לגאולה מגלות זה האחרון - שבודאי "לא ידח ממנו נדח"⁸⁹, וכל בני יצאו מהגלות, "בנערינו
 21 ובזקנינו גו"¹¹, ועד ש"לא תשאר פרסה"¹², בגאולה האמיתית והשלימה, בקרוב ממש.

אמר "לא ידעתי את הוי"ו" (שמות ה, ב), אלא ע"ז ממש), שהם יצאו
 ממצרים כו'.

82 ראה גם מכתב י"ח טבת שנה זו (אג"ק חכ"ד ע' כא ואילך;
 ע' מז ואילך) - בקשר לחגיגה זו.
 83 פרשתנו ב, יד.

84 וזהו המענה לאלו שמחפשים מקור על כל ענין (כידוע הסיפור
 בזה מרבינו הזקן (ראה תורת מנחם - התועדויות חמ"ה ע' 170.
 ו"ש"נ)), ולא מסתפקים במקור מספר הזהר (כבנדר"ד, שיש מקור לדבר
 במאמר הזהר ("ב קפד, ב) "אי איהו קיימא בנהירו דאנפין מתתא,
 כדין הכי נהרין לי' מעילא", באמרם שאי אפשר לפסוק הלכה מזהר,
 אלא רוצים מקור דוקא בנגלה דתורה.

85 בשילוב שיחת ש"פ בשלח תשכ"ג.

86 ויק"ר פל"ב, ה.

87 ריש פרשתנו.

88 ראה תו"א פרשתנו נ, ב. ובכ"מ.

89 ע"פ שמואל"ב יד, יד. וראה תניא ספ"ט. הל' ת"ת לאדה"ז

פ"ד סה"ג.

(ראה זח"ג נט, ריש ע"ב), והיינו, שבתורה גופא, שבה ישנו כח
 הפועל - ראה את הנפעל. וענין זה יתגלה בשלימות לעתיד לבוא,
 ומעין זה - "טועמי חיים זכו" (ראה לקו"ש ח"כ ריש ע' 173. וש"נ)
 - גם עכשיו, ע"י הלימוד בפנימיות התורה, ובמיוחד - ע"י חיבור ב'
 האורות דנגלה וחסידות ביחד.

80 דובר גם שצריך להיות הן לימוד הנגלה והן לימוד החסידות,
 ולא כמו אלו שטוענים שהעיקר הוא לימוד הנגלה, ואילו לימוד
 החסידות יכולים לצאת י"ח בפרק אחד שחרית ופרק אחד ערבית.
 ועוד זאת, שצריכים להיות קשורים זכ"ז (כמובן מזה ששניהם בתיבה
 אחת, וע"ד שמצינו בשעטנו, שצ"ל "שוע טווי ונוז" ביחד, כיון
 ששלשתם נרמזים בתיבה אחת (ראה תורת מנחם - התועדויות חל"ח
 ריש ע' 81. וש"נ)) - שבלמוד הנגלה ניכר שהלומד הוא חסיד,
 ובלמוד החסידות ניכר ש"תלמודו בידו" (ראה תורת מנחם -
 התועדויות חל"ט ריש ע' 357. וש"נ).

81 נתבאר גם שהגילוי דשם הוי' דלעילא (שזהו עיקר החידוש
 לגבי שם א-ל שדי ואפילו שם הוי' דלתתא שנתגלה להאבות) פעל
 אפילו על בני שהיו במעמד ומצב דעובדי ע"ז (כמארז"ל (ראה זח"ב
 קע, ריש ע"ב) "הללו כו' והללו כו" - לא רק שיתוף, שהרי פרעה